

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 8071/05
08.03.2006. година
Београд

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Снежане Живковић, председника већа, Мирјане Ивић и Невене Милојчић, чланова већа, са саветником Весном Мраковић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца Републике Србије - Трговинског суда у Београду, Масарикова број 2, против решења Повереника за информације од јавног значаја Републике Србије из Београда, Улица Светозара Марковића број 42, број 07-00-00232/05-03 од 10.11.2005. године, у предмету доставе тражених информација, у нејавној седници већа, одржаној дана 8.3.2006. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

Тужба СЕ ОДБАЦУЈЕ.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем је наложено тужиоцу да без одлагања, а најкасније у року од три дана од дана пријема решења, омогући Синдикату ЈКП "Београдски водовод и канализација" из Београда достави тражене информације, односно копије докумената наведених у диспозитиву тог решења, а тачком 2. диспозитива тужилац је обавезан да у року од седам дана од дана пријема решења обавести туженог о извршењу решења.

У тужби, којом оспорава законитост решења туженог органа из разлога предвиђених одредбама члана 10. став 1. тач. 1. и 3. Закона о управним споровима, тужилац истиче да би његово поступање сходно решењу туженог органа било у директној супротности са чланом 89. Закона о регистрацији привредних субјеката, чијим доношењем је престала надлежност трговинских судова за вођење регистра привредних субјеката, па, у складу са тим, и за издавање свих потврда, извода и фотокопија регистарских листова, који се односе на привредне субјекте, а које једино може да издаје онај орган, који врши упис и води регистар привредних субјеката. Чињеница да се документација о привредним субјектима још увек фактички налази у просторијама Трговинског суда у Београду, с обзиром на то да Агенција за привредне регистре исту није преузела, не може бити од утицаја на престанак надлежности тог суда за вођење регистра привредних субјеката, па, у складу са тим, и престанак надлежности за издавање аката о подацима из тог регистра, извода, потврда и фотокопија. Предлаже да Врховни суд Србије тужбу уважи, а оспорено решење поништи.

Тужени орган је, у одговору на тужбу, оспорио активну легитимацију тужиоца за подношење тужбе у управном спору, јер тужилац, као државни орган, у смислу чл. 2. и 12. Закона о управним споровима, није овлашћен за подношење тужбе у овој управној ствари, због чега тужени сматра да тужбу треба одбацили применом одредбе члана 28. став 1. тачка 3. Закона о управним споровима. Такође наводи да предмет захтева за приступ информацијама у конкретном случају није издавање исправа које се сачињавају на основу података из судског регистра, тј. сачињавање и издавање извода из судског регистра, потврда или уверења о упису привредног субјекта према прописима о упису и вођењу регистра привредних субјеката, нити оверених фотокопија, већ достављање обичних фотокопија постојећих докумената из расположиве документације тужиоца, који у тужби не оспорава да документацијом располаже. Предлаже да Врховни суд Србије тужбу одбаци, или одбије као неосновану.

Проводећи поступак по поднетој тужби, Врховни суд Србије налази да тужени орган основано оспорава легитимацију Трговинског суда у Београду на подношење тужбе у управном спору против решења Повереника за информације од јавног значаја Републике Србије, којим је тужиоцу, на основу члана 16. став 1. Закона о слободном приступу и информацијама од јавног значаја ("Службени гласник РС", бр. 120/04), применом члана 23. и 24. наведеног закона и члана 236. став 2. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", бр. 33/97 ... 31/01) наложено да, у остављеном року, тражиоцу информације омогући увид и изда фотокопије тражених списа предмета.

Члан 5. Закона о слободном приступу и информацијама од јавног значаја прописује да свако има право да му буде саопштено да ли орган власти поседује одређену информацију од јавног значаја, односно да ли му је она, иначе, доступна, као и да свако има право да му се информација од јавног значаја учини доступном, тако што ће му се омогућити увид у документ који садржи информацију од јавног значаја, право на копију тог документа, као и право да му се, на захтев, копије документа упуте поштом, факсом, електронском поштом или на други начин.

Одредбом члана 1. став 1. истог Закона уређују се права на приступ информацијама од јавног значаја којима располажу органи јавне власти, ради остварења и заштите интереса јавности да зна и остварења слободног демократског поретка и отвореног друштва. Информација од јавног значаја у смислу тог

закона, према одредби члана 2. став 1., јесте информација којом располаже орган јавне власти, настала у раду или у вези са радом органа јавне власти, садржана у одређеном документу, а односи се на све оно о чему јавност има оправдан интерес да зна. Орган јавне власти у смислу члана 3. тог закона јесте државни орган, орган територијалне аутономије, орган локалне самоуправе, као и организација којој је поверено вршење јавних овлашћења, те правно лице које оснива или финансира у целини, односно у претежном делу, државни орган.

У поступку пред органом власти примењују се, према одредби члана 21. Закона, одредбе закона којим се уређује општи управни поступак, а који се односе на решавање првостепеног органа, осим ако је тим законом друкчије одређено.

Из изнетог произлази да је, према одредбама Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја, подношење захтева и остваривање права на приступ информацији од јавног значаја управна ствар, па се захтев за приступ информацији од јавног значаја решава применом одредаба Закона о општем управном поступку. Орган власти од кога се тражи информација, против чије одлуке је дозвољено подношење жалбе, има положај првостепеног управног органа. Према одредби члана 1. и 2. Закона о општем управном поступку и члана 5. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ", бр. 46/96) и правном схватању овог суда, орган власти који решава по поднетом захтеву за приступ информацији од јавног значаја има процесни положај првостепеног управног органа, па у тој ствари не може истовремено да има и положај странке, нити да буде тужилац у управном спору.

Одредбом члана 12. Закона о управним споровима прописно је да тужилац у управном спору може да буде физичко лице, правно лице, или друга странка, ако сматра да јој је управним актом повређено неко право или на закону заснован интерес. У конкретном случају, Трговински суд у Београду није странка, јер решењем Повереника за информације од јавног значаја Републике Србије није решавано о неком праву или на закону заснованом интересу тог суда, већ је решавано о дужности Трговинског суда у Београду да, као надлежни орган јавне власти, поступи по захтеву странке, тражиоца информације. Стога Трговински суд нема правни интерес за подношење тужбе, а тиме ни легитимацију у управном спору.

Са напред изложеног, како је одредбом члана 28. став 1. тачка 3. Закона о управним споровима прописано да ће суд решењем одбацили тужбу ако утврди да је очевидно да се управним актом који се тужбом оспорава не дира у право тужиоца или на закону заснован интерес, Врховни суд Србије је одлучио као у диспозитиву решења.

РЕШЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ,

дана 8.3.2006. године, У.бр. 8071/05

Записничар Председник већа-судија

Весна Мраковић, с.р. Снежана Живковић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

зж